

SKATTEMINISTERIET

j.nr. 09-135106
Dato : 2. september 2009

Til

Folketingets Skatteudvalg

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 496 af 7. august 2009.
(Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jesper Petersen (SF).

Kristian Jensen

/Tina R. Olsen

Spørgsmål 496:

”Ministeren anmodes om at kommentere artiklen "De danske informationsudvekslingsaftaler - kommentar til SU 2009, 249" i Skat Udland, juni 2009, herunder kommentere forfatterens vurdering af, at de indgåede informationsaftaler ikke vil få ret stor praktisk betydning i kontrollen med placering af indkomster i skattelylande.”

Svar:

Generelt vil jeg sige, at forfatterens beskrivelse af de nye bistandsaftaler, deres forhistorie og deres tilblivelse, er rimeligt dækkende.

I spørgsmålet bedes jeg særligt kommentere forfatterens vurdering af, at disse aftaler ikke vil få ret stor praktisk betydning. Denne konklusion kan dog hverken SKAT eller jeg bakke op om.

For eksempel har aftalen med Isle of Man først praktisk betydning for hændelser, der kan relateres til indkomståret 2009 og jeg er bekendt med, at SKAT har stor fokus på at fremfinde og klargøre sager, hvor der således kan spørges efter oplysninger på Isle of Man.

Parallelt hermed følger en arbejdsgruppe med de øvrige nordiske lande udviklingen på området – konkret på sagsniveau - ligesom man har aftalt at udveksle indhøstede erfaringer. Næste møde i gruppen er til september i Stockholm. Sverige har til orientering oplyst om en forespørgsel til Isle of Man, hvor der efter en måned er modtaget fyldestgørende svar fra øen.

Skattelylandenes medvirken til frembringelse af bankoplysninger udgør efter min vurdering et stort kvantespring.

For hver ny aftale indsnævres feltet af skattelylande, hvor f.eks. herboende personer kan finde banker, som de tør betroe deres ubeskattede midler.

Såvel OECD som de nordiske lande overvåger nu nøje, om der bag de nye bistandsaftaler er reel samarbejdsvilje. Indgåelse af disse aftaler er en tillidssag, og der findes ingen retsmidler, hvormed den ene aftalepart kan tvinge den anden aftalepart til at udlevere oplysninger, som man mener sig berettiget til, men som rent faktisk ikke udleveres. Der findes alene den sanktionsmulighed, der består i, at en part kan opsigte aftalen, hvis parten finder, at den anden part ikke overholder den.